

SONSUZLUKTA BİR NOKTA

Onur Karaca

Kitap Areljesi
YAYINLARI

Kitap Atelyesi Yayınları: 198
Öykü Dizisi: 32

Onur Karaca
Sımsuzlukta Bir Nokta
© Onur Karaca (Kitap Atelyesi)
Birinci Baskı, Haziran 2010 (Kitap Atelyesi)

Sayfa Tasarımı: Kitap Atelyesi

Kitap Atelyesi Yayınları bir Düş Atelyesi
kuruluşudur.
5. Sokak 32/3, 06500 Bahçelievler-Ankara
Tel : (312)215 70 37
Faks: (312) 223 60 64
e-posta: bilgi@kitapatelyesi.com
www.kitapatelyesi.com

SONSUZLUKTA BİR NOKTA

Onur Karaca

Başlarken

Canım sana Şu anda ilk satırlarımı yazıyorum. Sanırım içinde bulunduğum bu baŐlangıç hali elinde tuttuğun bu sayfalaradaki en zor anlarım. İçimde öyle büyük bir istek var ki nereden başlarsam başlayayım bir anda kelimelere boğulacak aklım. İçinden senin geçtiğin kelimelere. Ne bileyim dudaklarında Şu an hissedebildiğim tebessümün belki de bana bu yazma azmini veren. Aslında ben de bilmiyorum neler olacağını ilerleyen sayfalarda; ama ilk başta yazmak daha güzel herhalde. Ne yalan söyleyeyim, daha baŐlık bile yok aklımda. Ama eminim sen baŐlıđı okuduktan sonra okuyacaksın bu satırları. Biraz geleceğe mektup bırakmak gibi oldu, ama ne yaparsın elden bu kadarı geliyor.

Hakikaten düşünüyorum da bu bir sene ne kadar da çabuk geçmiş. – Yine gelecekte bahsediyorum, daha on ay bile olmadı. – Dün gibi aklımda. Neyse o anı Şimdi anlatmak istemiyorum. Daha ileride anlatırım, belki hemen ilk öyküde bile olabilir ama dedim ya bilmiyorum. Şimdi için, bu kitap adına söyleyebileceğim tek bir Şey var o da kitabın tamamını senin oluŐturman. Senin benim bir tanecik aşkım olman, bu satırları yazan. Herhalde birileri senden önce mutlaka okumuŐ olacak bu yazıları; ama hoŐ görürsün o kadarlık da?

İlk adımlar her zaman güzeldir. Şu anda içimden o kadar güzel Şeyler geçiyor ki umuyorum aynı güzel Şeyler senin de kalbinden geçsin. Ben hayattaki en güzel adımımı seni severek attım. Senin her daim benimle olan varlığın, eminim sonsuza kadar benimle olacak, beni sevecek. O yüzden seni çok seviyorum canım sevgilim, canım Burcum. Yüzünde aan gülücükler hep senin yanında olsun...

Yoğurt / 11.03.2010
GümüŐsuyu

19.03.2010

Sonsuzluk, neden bu kelime bazı şeyleri anlatmada çok yararlı oluyor bilmiyorum ama düşündüklerime ve hissettiklerime baktığımda gerçekten bu kelimenin pek çok şeyi anlattığına eminim. Yani yaşadığım zamanı ve mekânı düşününce o kadar garip bir durumdur ki, koca evrenin ortasında ki burada orta demek ne kadar doğru bilmiyorum, tek bir şeye inanmak, ona bağlanıp kalmak ya da her şeyin o şeyin etrafında döndüğünü sanmak çok garip. İnsanın bilinci öyle garip oyunlar oynuyor ki, inandığımı o koca şeyler aslında tüm bu evrenin manası içinde o kadar küçükler ki. Ama ne yaparsın insan işte inandığı, sevdiği şeylerin sonuna kadar gidiyor. Yani ne bileyim sen bana öyle kocaman kocaman baktığında benim için zaman duruyor, o an hiçbir şey düşünemez oluyor. Hani Einstein demiş ya, eğer ki ışık hızından daha yüksek bir hıza ulaşabilinirse zaman durup her şey olduğu gibi kalırmış, işte senin bana baktığın zamanlar da aynen böyle duruyor gibi oluyor benim için. Başta dediğim kelimeye en yakın hisler bunlar olsa gerek. Saf enerji, herhangi maddi bir şey yok, bir kütle yok, sadece senin tatlı bakışlarından benim içime işleyen bir tür enerji.

***

Bir ışık huzmesinin üzerindeyim, o nereye giderse ben de oraya sürükleniyorum. O kadar değişik bir his ki bu hayatta daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor, her şey gözüme durağan gözüküyor. Fazla amaçsız hale gelmiş de olabilirim, belki de bu yüzdendir etraftakilerin bana hareketsizmiş gibi görünmeleri. Evrenin o karanlık ve bir o kadar da soğuk dehlizlerinde ilerliyorum. Gezegenlerin hepsi sanki avucumun içinde, kendimi güçlü hissettiğim kadar bir o kadar da aciz hissediyorum. Çünkü buradan bile, yani dünyanın çok çok uzağında bile evren öyle tahayyül edilecek, öyle ele avuca sığacak bir şey gibi görünmüyor. Bir arayış peşinde öylece gidiyorum, ışık huzmesiyle beraber. Benden başka birileri de var mıydı acaba bu koca dehlizlerin içinde. Elbet birileri var olmalı diye düşünüyorum, sonuçta birçok insan var arayışları olan, hayattan beklentileri olan. Belki çok fazla insan var ama evren o kadar büyük ki herhangi iki insanın karşılaşmasına elverir durumda değil. Zaten

bu yokluk da ve boşluk da iki insanın karşılaşması oldukça büyük bir tesadüf olur.

İyice yönümü kaybetmiş bir biçimde hareket ediyorum, bilmediğim gezegenler, yıldız sistemleri, değişik türde canlılar, astreoidler ve daha bir sürü şey. Mutlak sessizlik, kulakları sağır edecek kadar mutlak. Hiçbir şeyin olmadığını bildiren bir sessizlik. İleride başka bir ışık huzmesi daha çarpıyor gözüme, o da oraya buraya savrulurken hareke ediyor aynı benimki gibi. Işık huzmelerimiz bir anda birbirlerine doğru hareket etmeye başlıyorlar. Çok hızlı bir şekilde gidiyorum öbür ışık huzmesinin üstüne, beni görmediğinden eminim, çünkü ben de o ışık huzmesinde kimin olduğunu görmüyorum. Gittikçe yaklaşıyorum ama ışıktan başka hiçbir şey yok. Yalnız yaklaştığımda öyle garip bir olay oluşuyor ki bir anda o ışık huzmesi tarafından huzmenin içine doğru çekiliyorum. Çok büyük bir ışık kümesi, nerede başlayıp nerede bittiği bilinmeyen bir ışık kümesi. Hızlıca çekilmeye devam ediyorum, bilincim son derece yerinde, ama hiçbir türlü hareketlerimi kontrol edemiyorum. Işığın merkezine doğru ilerledikçe beynim uyuşmaya başlıyor, sanki etim bedenimden ayrılacak gibi ya da vakumlu bir odaya girmiş gibi tam ters bir şekilde ezilip büzüleceğim gibi oluyor. Kulaklarım duymadığı gibi artık gözlerim de görmez bir hal alıyor. Gittikçe hızlandığımı hissediyorum ancak bu hissiyat da aynı şekilde gittikçe kayboluyor, bilincim de hislerimle beraber...

Şu an karşımda duran şeye bakmaktayım, galiba bilincim yeniden normale döndü, kendime geldim. Sanırım o ışık huzmesinin tam merkezindeyim, çünkü herhangi bir hareket söz konusu değil. Tam merkezde bir melek duruyor, biraz kederli, biraz çekingen bir tavırla beni süzüyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü hayatım boyunca gördüğüm herhangi bir güzelliğe benzemiyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, aslında ne gördüğümde de o kadar emin değilim. Sadece şu an için dünyada olmadığının farkındayım. Evrenin uzak bir köşesinde bir ışık huzmesinin içinde bir melek başbaşayım. Bana bakmaya devam ediyor ilgiyle, oturduğu yerden kalkıyor, yavaş yavaş bana doğru yürümeye başlıyor, ilk başta geri çekiliyorum. Ben geri çekilince o da duruyor, ama adımlarını atmaya devam ediyor. Ben de vazgeçiyorum geri çekilmekten. Bana yakınlaşmasına izin veriyorum. Nefesini hissedecek kadar yanıma sokuluyor, elini uzatıyor elime doğru. Parmaklarını elime dokunduruyor.

O zaman aklım tam anlamıyla yerine geliyor, duyu organlarımın hepsi daha da keskinleşiyor. İlk kez meleğin nasıl bir şey olduğunu kestirmeye başlıyorum. Simsiyah dalgalı saçlarının arasından büyük kocaman kara gözleriyle bakıyor, yüzü hayatımda görmediğim kadar güzel bir yüz. İyice yaklaşıyor bana doğru, yumuşacık parmaklarıyla elimi sıkıca kavlıyor, nefesini yüzümde iyice hissetmeye başlıyorum. Yavaş yavaş eğiliyor yüzüme, gözlerimi ondan alamıyorum, dudakları tenime dokunduğu anda, işte o anda ne oluyorsa oluyor ve ışık huzmesi yeniden büyük bir şiddetle hareketlenmeye başlıyor. Aklım yerinden çıkacak gibi, hiçbir şekilde kontrol edemez hale geliyorum yeniden. Ama bu sefer o melek benimle, hiç konuşmadan benimle beraber o da sürükleniyor. Gözleri hala daha gözlerimin içinde. Benimkiler de öyle. Nereye gittiğimizin farkında değilim. Bir şarkı geçiyor koca evrenin ortasında, kendimi iyice kaybediyorum ve kendimi meleğin kolları arasına bırakıyorum. Şuuruma sığınmayacak kadar büyük bir mutluluk doluyor içime, gülüyorum, melek de gülüyor benimle, aynı saflıkla, aynı huzurla o da bakıyor bana, ben de ona...

Işık huzmesi yavaşlamaya başlıyor, tekrar etrafımda neler olup bittiğini çözmeye başlıyorum. Dünyaya geri dönüyorum, hayır eksik söyledim, dünyaya geri dönüyoruz Açıkçası hala bilmiyorum, o meleğin dünyadan çıkıp mı yolunu kaybettiğini, ama çok da umrumda değil, hatta meleğin de umrunda değilmiş gibi gözüküyor. Şarkı dünyaya yaklaştıkça daha da artıyor. Tüm vücudum büyük bir sıcaklıkla ayrıca bir mutlulukla doluyor. Melek daha da sıkı sarılıyor bana, ben de ona. Gözlerine bakıyorum ışıltılı, çok manidar, bir o kadar da sade. Sevgi galiba bu okuduğum şeyler gözlerinden, kim bilir. Gözlerini kapatıyor, ben de ona uyup ben de kapatıyorum, ışık huzmesi bizi engin bir denizin önünde uçsuz bucaksız uzanan bir sahile bırakıyor. Dalgalar kıyıya her vurduğunda çıkardığı sesler içimdeki mutluluğu bir kat daha artırıyor, ellerini tutuyorum meleğin, tekrar bakıyorum onun eşsiz güzelliğine, gerçekten bir melek. Gözlerimi bir kez daha kapayıp ona sıkı sıkı sarılıyorum...

***

21.03.10

Daha birkaç saat önce seninle el ele ablamızı dinliyorduk, gönül gönüle, göz göze. Düşündüm de ne kadar çok şey değişmiş seninle gittiğim ilk konserden bu yana. Seni daha çok sevmişim, aslında bu kelime doğru mu bilmem, yani seni daha çok sevmişim, çünkü temelde sana olan sevgim hiç değişmedi ama sanırım sana daha da çok bağlandım. Her gün seni sevmek için bir neden daha buluyorum, sana bağlanmak için bir güzel neden daha. Herhalde bugün bu nedenlerden en güzellerini buldum. Konseri dinlerken elini tuttuğum zaman, o kadar çok hissettim ki elinin sıcaklığını, gerçekten karanlık bir ortamda sadece müziğin ve sesin olduğu bir ortamda senin elini tutup uzak uzak dalıp gitmek, geleceği düşünmek ve bu düşündüğüm her şeyde senin olman gerçekten çok güzel şeyler. Yanında olduğum zaman ne kadar mutlu olduğumu bir kez daha anladım doğrusu. O kadar şanslıyım ki diye başlayan bir sürü cümlem oluyor, seni her düşündüğümde. Aslında bu arada itiraf etmeliyim ki konserde fark ettim bir daha, sesin de epey güzel, zaten melek kadar güzel bir insanın sesi de herhalde kendisi kadar güzel olmalı diye düşünüyorum. Biraz abarttığımı düşünebilirsin ama ne yapayım aklımdan geçenleri bir bir anlatıyorum işte. Çok hoşuma gidiyor bu satırların sadece sen var olduğun için olması, sadece seni anlatmaları. Çünkü o kadar çok şey borçluyum ki sana, dediğim gibi bugün konseri dinlerken elini tuttuğum zaman bir kez daha anladım hepsini. Elinden bana geçen enerji oradan tüm vücuduma ve aklıma yayıldı sanki. Bilmiyorum daha bu sayfaların hemen başında bu kadar çok seni seviyorum demek, senin güzelliğini bu kadar çok söylemek diğer sayfaların büyüsunü bozar mı, ancak tek bildiğim bir şey var ki o da seni çok ama çok sevdiğim. Hayatımın sonuna kadar, hatta ondan daha fazlasından bile ötede senin benimle hep var olacağını bilmek ve aslında bizim sadece birbirimiz için var olduğunu bilmek, bunların farkında olmak çok güzel şeyler. Umarım aynı şeyleri sen de hissediyorsun, aslında biliyorum hatta eminim sen de aynı şeyleri hissediyorsun benimle. Ne bileyim bu geceyi hiçbir zaman unutamayacağım galiba, seninle artık birçok şeyi aştığımızın kanıtı oldu bu gece. Artık birbirimizi çok sevdiğimizi, birbirimize çok

bağlandığımızı anladığımız bir gece. Neyse sevgilim, daha çok satır var sana seni sevdiğimi söyleyeceğim, senin güzelliğini anlatacağım; ancak bugün için sana defalarca seni seviyorum demek istiyorum, gerçekten bugün galiba bir kez daha âşık oldum sana, bir kez daha varlığımı derinden tüm kalbimle hissettim, umarım bundan sonra da şarkıların sese karışıp tüm dünyaya yayılması gibi, bizim de sevgimiz, bedenimizden çıkıp yayılarak bulunduğumuz her ortamı sarar, bizi o sevgi bulutunun içinde hapseder. Seni çok seviyorum bir tanem, Burcum...

***

SELANİK, SELANİK VİRAN OLASIN

Hadi gülüm, hadi açsana gözlerini. Çekil bre adam, çekil o benim... Allah'ın belası adam vur beni de, vur beni de öldür. Çeksene tetiği, çek hadi neden durursun be adam? Korkar mısın, ha? Ne oldu yamanlığın, bu mu senin kardeşliğın, bu mu senin erkekliğın be. Bunu mu emretti büyüklerin, bunu mu söylediler? Allah'ın mı söyledi lan bunları? Defol git, git, uğrama bir daha da bana yakın bir yere... Ah gülüm, goncam, sana nasıl kıydılar? Kimse mi gelmedi senin yanına, kimse mi almadı o soysuzun elinden silahı... Ah benim billur gözlüm, ah aşkım, yakıştı mı bu kanlar sana? Yakıştı mı o nurlu yüzüne.. Çekil be adam, alamazsınız onu benim elimden. Çekil siz kaybettiniz onu artık, insanlığınızı kaybettiniz. O Allah'ınızın adına yaptınız tüm bunları, ama yok işte sizin o kahrolası Allah'ınız. Aldı gerçek Allah meleğini yanına.. Kan tüküreceksiniz hepimiz. Sakallarınızdan damla damla gelecek o kanlar. O pis elleriniz yanacak tuttuğunuz silahların alevinden, yok olacaksınız sonsuza kadar. O zaman tanışacaksınız Allah'la, merhamet dileyeceksiniz ama yok edecek sizi... Çekilin önümden alamayacaksınız meleğimi benden...

Her şey sus pus olmuştu koca şehrin içinde. Kuşlar kanat çırpamaz, yeller ağaçların yapraklarının arasından geçmez, çaylar yataklarında çağıldamaz olmuşlardı. Çıkan o kurşunlar ters yüz etmişti Selanik'i. Genç adam kucağında sevgilisiyle uzaklaşıyordu yavaş yavaş, duran her şeyin arasından. Geride kalıyordu Selanik, yemyeşil tepeler vardı önünde, toprak ana kucağını açmıştı, bekliyordu meleğini. Genç kızı vuran, pek uzaklaşmamıştı, kaçmaya yeltenmiş ama birkaç delikanlı tarafından kısıkvrak yakalanmıştı. Ahali meydana toplanmış, genç kızın anasını teselli etmeye çalışıyordu. Bütün şehir çoluğu çocuğu, genci, yaşlısı genç kızdan akan kıpkırmızı kanlara bakıp ağlıyordu. Genç adam Hristiyan'dı, ayrıca şehrin önde gelen ayanlarından birinin çocuğuydu. Genç kızsız, yine zengin Müslüman bir ailenin kızıydı. İki aile uzun zaman önce birbirine hasım olmuş, birçok kez alacak verecek yüzünden kavgalık olmuştu. Bir de aralarına din mevzusu girdiği için adeta kanlı iki

aile haline gelmişlerdi. Ama işte ne olursa olsun, sonuçta iki gönül bir oluvermişti. Dilden dile, kulaktan kulağa, taşların, börtü böceğin içinden yayılıp herkes konuşup durur olmuş bu iki gencin sevdasını. Ama olan olmuştu artık, kızın küçük kardeşi kimseye aldırmandan vurmuştu ablasını...

Dağlar ufukta göğe yükseliyordu, başlarında kar, dikiliyorlardı tüm heybetleriyle. Genç adam sevgilisini bir ağacın dibine yatırmıştı boylu boyunca. Güzelce temizlemişti genç kıızı, vücudundaki kanları yıkamıştı. Hala o kadar güzeldi ki sorsan kimseler inanmazdı bu kadar güzel bir şeyin cansız uzandığına. Göz kapakları düşmüştü kara gözlerinin üstüne. Saçları omzundan aşağı dökülmüştü, dalgalı dalgalı. Genç adam gözünü alamıyordu sevdiğinden, elleri hala yumuşacıktı, hala yaşamı hissedebiliyordu onda. İnanmak istemiyordu öldüğüne. Ama çoktan gitmişti, kalmıştı bu koca dünyada tek başına. Sevgisi o kadar ağır basıyordu ki en ufak bir nefret duyamıyordu. Son bir kez sarılmak istedi ona, mezarını kendi kazacaktı, yalnız kendisi olacaktı yanında. Başka kimse olmayacaktı kara çarşaflarının, kara cüppelerinin içinde, kimse dilekler de bulunmayacaktı. Son bir kez daha kollarını doladı sevdiğinin vücuduna. Ilık ama buruk bir şeyler aktı gitti içinden, vücudunun derinliklerinde kayboldu. Saatlerce ağladı belki de genç kızın üstünde, ağladıkça düşünceleri, ağladıkça ruh hali birbirine girdi. Geriye dönüp baktığında bir şey kalmamıştı. Artık geriye dönemezdi. Kimseden öç alacak hali kalmamıştı. Zaten değmezdi de. Belki Anadolu'da bir yurt edinip, ömrünün sonunu orada bekleyebilirdi. Belki İstanbul'a gidip sevgilisiyle kavuşacağı günü o masal diyarında bekleyebilirdi. Kim bilir...

Saatler saatleri kovalamış, hava ayaza vurmmuştu. Genç adam boğazında bir yumruk son toprak parçasını da sevdiğinin mezarına koydu. Toprak ana artık analık edecekti meleğine. Artık güzel sesiyle kuşlara şarkılar söylecek, çiçeklerin, ağaçların canı olacaktı. Hayalete dönmüştü sanki. Dünden beri neler yaşandığını tahayyül etmeye çalışıyor, ama her defasında ağlıyor, kurumuş göz yaşlarını tekrar akıtıyordu. Artık yoktu, canında çok sevdiği sevgilisi toprağın altına bambaşka diyarlarda güzel

güzel uyuyordu. Ay ışığı ağaçların arasında geçerek mezarı aydınlatıyordu. Özleyecekti onu, hem de çok özleyecekti. Tüm yaşamı boyunca kalbinde onun sevgisini ve onun eksikliğini hissederek ona kavuşmayı bekleyecekti. Son bir kez dönüp baktı Selanik'e, bir iki cılız ışık dışında hiçbir şey gözükmüyordu. Ağlamaklı bir şekilde büyük bir iç geçirdi: Viran olasın Selanik, sen de benim gibi yarsız kalasın...

***

AÇIK MEKTUP

Sessizliğin içinde kanat çırpın bir yürek, atıp atmadığının bile farkında değil. Aslında o yürek şu an bu dünyada da değil. Zaten bu dünyada normal şartlar altında olması da beklenemez. Yani ne yaşadığını bilmeyen insanların arasında öyle bir yüreğin yeri yok, olmamalı. Çirkinliğin ve şiddetin hüküm sürdüğü bir dünyada güzellik timsali bir yüreğe hiç ama hiç yer yok; olmasın da. Bu kadar kendinden geçmişken insanoğlu, bir kez olsun bile durup etrafına bakmazken insanoğlu varсын olmasın böyle güzellikler. Biz fazlayız böyle güzelliklere, insanlığın boğazına kadar pisliğe battığı bu çağda, hak etmiyoruz biz güzelliği falan. Biraz fazla iddialı gibi gözüküyorum sanki; evet aslında ben de böyle konuşmalar çekmezdim normalde. Ama ne yaparsınız işte durup bir an etraftaki güzelliklere dikkat kesilince fark ediveriyorsun söyleyeceklerini. Dedim ya sessizliğin içinde kanat çırpın bir yürek, işte ben o yüreğin peşinden gidiyorum. Benim şu an kendimden bu kadar iddialı bahsetmemi sağlayan o güzellik timsalinin peşinden gidiyorum. Dediğim gibi insan bir an olsun akıp giden zamanda bir durup düşünmeli, ben ne yapıyorum, ne diye bu kadar tantana, bu kadar koşuşturma. Neyse söyleyecek söz fazla yokken kısa kesmeli her zamanki gibi, bozmamalı keyfi, saadeti, bırakmalı o güzelliğe kendini. Tekrarlamaya başlayınca kelimeler gözünü yeniden ona çevirmeli, yeniden aşkla buluşmalı gözler. Yeniden kavuşmalı eller birbirine, aynı heyecanı yeniden sağlamak için, aynı duyguya yeniden ortak olmak için. Her daim böyle sürüp gidecek olan döngüyü devam ettirmek için. Sevgiyle kaybolmak için...

***

ARAYIŞ

Uzun bir düzlük boyunca yürüyorum, ucu bucağı olmayan, nerede bittiği belli olmayan bir düzlük. Ayaklarım her yere değdiğinde bir büyük enerji çıkıyor sanki her bastığım yerden. Bir yaşama enerjisi, kaynağı belli olmayan ama her türlü benim içimde bir coşku uyandıran bir enerji. Yürümeye devam ediyorum, önüme ne çıkacağı konusunda bir şey düşünmeden, içimde herhangi bir korku olmadan, çünkü biliyorum bu yolculuğun sonunda epey şeyle karşılaşacağım ve sonunda istediğime ulaşacağımdan eminim. Çevremde hiç kimse yok, bana yol gösterecek, yardım edecek. Tek başınayım, zaman gösterecek neler olacağını. Çok uzakta bıraktığım şeyler, çok uzakta sahip olacağım şeyler. Ufuk bile görünmüyor bu kadar uzaktan, mutlak sonsuzluğun içinde sessizliğe eşlik ediyorum sonsuz görünen bu yolculukta.

Yön olarak nereye gideceğim konusunda biraz kararsızım açıkçası; ancak en nihayetinde şu an için etrafıma baktığımda görüyorum ki bir yol var gibi benim için. Bu bahsettiğim yol dışındaki diğer üç yönde de birtakım karaltılar var gibi. Siyah, engin karaltılar, tüm ufku kaplayan; ama bunlarda yanılıyor da olabilirim, çünkü sonuçta bu dediğim yerlerin mesafeleri oldukça fazla. Biraz daha bu konu hakkında tereddüt ettikten sonra en sonunda bahsettiğim farklı yönde karar kılıyorum. Orası da buradan ulaşılmaz gözüküyor ama en azından bir yerden başlamak lazım. Geceleri bu mesafeleri ve nereye gittiğimi kavrayamadığım için sadece gündüzleri yolculuk halinde olacağım; bu da biraz sorun yaratıyor. Güneşten herhangi bir saklanma olanağım olmadığı için böyle çıplak bir arazide yürümek oldukça zor. Tek beklentim önüme az da olsa bir şeyler çıkması, ne bileyim en azından bir su kaynağı, besin bulabileceğim herhangi bir şey. Zihnim ve kalbim açık bir şekilde belirlediğim güzergâhta ilerlemeye başlıyorum...

Birkaç gün oldu yola çıkalı; ama bu kısa zaman zarfında daha henüz bir şeyle karşılaşmadım. Zaten karşılaşmayı da pek ummuyordum. Biraz gerçekçi davranmak lazım, çıplak bir arazide, sadece uzun bir düzlüğün, her türlü saldırıdan en ufak bir koruması olmayan bir yerden birilerinin geçmesi pek mümkün gözüküyor. En vahşi avcı yırtıcıların bile buralarda gözükeceğini, av arayacağını zannetmem. Ama nedense

benim içimde bu kadar korunaksız, her türlü zarara açık yer, pek bir korku uyandırmıyor. Aksine daha başka şeyler; mesela umut gibi. Henüz yolun başında daha pek çok olumsuz etkenle karşılaşmama rağmen umudumdan en ufak bir zerre bile eksilmedi. Bir şeyler var hissediyorum ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Aslında bu bana o kadar uzak gözüküyor ama işte öylece dilimin ucunda kalıyor. Çünkü baştan bazı eksiklerim var, ben neden varım, daha doğrusu neden burada böyle bir yolculuğa başladım daha da ileri seviyeye götürürsek soruyu beni buraya kim bıraktı, neden böyle bir yolculuğa başlamamı söyledi...

Zihnim yerinde olmadan devam ediyorum yürümeye, ilk defa farklı bir yer şekliyle karşılaşıyorum; fakat hiçbir şekilde mecalim yok yola devam etmeye. Çok yorgunum, daha ne kadar süreceği de belli olmadığından canım çok sıkılıyor. Birtakım çalılar var önümde, enlemesine az yer kaplıyor sayılmaz ancak en azından uzunluğu kestirilebiliyor. Farklı bir yer şekli doğrusu, daha önce buna benzer bir şey gördüğümü zannetmiyorum. Sanki elle muntazam çizilmiş gibi duruyor. İçimdeki merak gittikçe büyüyor acaba ne var bu çalılardan sonunda. Daha fazla dayanamayarak çalılardan arasına atıyorum kendimi. Başta bir şey seçememişim gibi gelse de en sonunda çalılardan kurtulup çalılardan diğer tarafına geçmeyi başarıyorum. Bir uçurumun başındayım, daha doğrusu bir falez de sayılabilir, çünkü uçurumun dibinde bir deniz var. Çok ama çok dingin bir o kadar da huzur verici ve aynı zamanda da oldukça engin. Birçok şey anlatıyor gibi, insan kendisini kesinlikle böyle bir şeyin içinde kaybetmeli. Zaten şu an burada kim olsa bu manzara karşısında aynı tepkiyi verir sanırım. Anlaşılan yolculuğumda çok büyük bir engelle karşı karşıyayım, bu enginliğin karşısında ne yapacağım bilmiyorum ama sanki beni alıp götürecekmiş gibi bir his var içimde. Gitmek istediğim o çok uzaklara beni götürecekmiş gibi. Bir şekilde bu falezi inip denize ulaşmalıyım, daha sonra ne yapacağıma oraya vardikten sonra karar veririm. Gerçekten orada bir şeyler var gibi, her an dile gelecekmiş gibi duruyor. Güneşin akislerini o kadar güzel yansıtıyor ki böyle bir denize kapılıp gitmemek elde değil...

Uçurumun tepesinden kendimi buraya kadar sarkıttıktan sonra içimde sürekli bir enerji büyüdü, kontrol edilemez bir şekilde tüm

bedenimi esir aldı. Sanırım denizin eşsiz güzelliği beni heyecanlandırmış olmalı. Yavaş yavaş yere yaklaşıyorum, artık bitmeli diyorum kendi kendime. Ayağım yere değdiği anda belimdeki ipi kesiyorum ve denizin ufkuna doğru bakıyorum. Ufukta aynı geldiğim yerlere benzeyen kara parçaları var. Sabırsızlığım hat safhaya ulaşıyor. Kendimi bir an önce denizin o engin kollarına bırakıyorum. Kendimi denize bırakır bırakmaz içime bir sıcaklık doluyor. Su o kadar billur ki en derindeki bir şey bile açık seçik görülebiliyor. Dudaklarımdaki hafif tebessümü görebiliyorum. Bu zamana kadar bu yolculukta geçen her şeye değdiğini hissediyorum. Hemen üstümde çok güzel kıpkırmızı kanatları, deniz mavisi renkli başı olan bir kuş uçuyor. Çok kısıkanıyorum, keşke ben de böyle uçabilsem, belki yolculuğumun sonuna daha çabuk ulaşabilirim diye düşünüyorum. Tekrar başımı yukarı kaldırdığımda bir tüy görüyorum, kıpkırmızı bir tüy; hemen önümde suya düşüyor. Kulaçlarımı hızlandırıp tüyü suya düştüğü yerden alıyorum. Öyle canlı renkleri var ki sanki bu dünyadan değilmiş gibi. Zaten şu anda içinde bulunduğum deniz de aynı şekilde; ancak cenneti anlatan kitaplarda bu kadar güzeline rastlanmaz. Tüyü tekrar suyun üstüne bırakıyorum, suyun üstünde nereye gideceği belli olmayan, kendini suyun akışına bırakmış bir şekilde yol alıyor. Kuş ise hala başımın üstünde uçmaya devam ediyor. Bir an için simsiyah gözlerinin ardından bana bakıyormuş gibi geliyor. O an anlıyorum ki aslında bu kuş bana yol göstermek için burada. Her ne kadar kendimi suyun gizemli haline bırakmış olsam da bu engin denizde bir şekilde yönümü bulup çıkmam gereken yerden karaya çıkmalıyım. Tekrar göz göze geliyorum ve bu andan sonra kuş tüm gücüyle alev alev yanan kanatlarını ufka doğru açıp uçmaya başlıyor. Ben de peşi sıra yüzmeye. İçimdeki enerji gittikçe büyüyor, kollarımı daha ileriye kristal gibi parlayan suyun üstünde aradığımı bulmak için atıyorum...

Şarkıya benzer bir şey duyuyorum, kulaklarımın yanılmadığından eminim, bir şeyler geliyor gerçekten kulağıma. Ama seçemiyorum ne olduğunu. Karaya çıkmalı çok oldu, artık hissediyorum ki yolculuğum için çok fazla bir şey kalmadı. Kırmızı kanatlı kuş artık benimle değil. Karaya çıktığımdan beri onu göremedim hiç. Ama denizde attığım ilk kulaçtan bu yana o kadar eminim ki hedefime ulaşacağımdan, hele ki şu zamanda bundan daha da çok eminim, aslında o kırmızı kanatlı

kuşun yol göstermesine de gerek yok. Denizin nedendir o bilinmez o muazzam gücü umudumun çok artmasına neden oldu.

Üzerinde yürüdüğüm zemin denize girmeden önceki zemine göre oldukça farklı. O kadar yumuşak bir zemin ki yürümem neredeyse imkânsız. Bir de zaman zaman küçük tepelerin karşıma çıkması yürümemi gittikçe zorlaştırıyor. Hemen sağ yanımda yüksekliği ilerledikçe artan bir dağ var. Sanki hiçbir zaman burada oluşmamış da sırf Tanrı buradan gelip geçenler için haşmetli bir görüntü olsun diye buraya koyuvermiş. Ya da belki Tanrı sadece kendi gücünü, mükemmelliğini ispatlamak için böyle bir şey yaratmış. Ben de o mükemmel manzaraya kapılarak yolculuğuma devam ediyorum. Kulaklarıma dolan şarkı biraz daha anlaşılır durumda; ancak hala daha anlayamıyorum. Yalnız bu zamana kadar duyduğum hiçbir melodiye benzemeyen bir şeyler duyuyorum. Aynı gördüğüm, dokunduğum deniz gibi bu dünyaya ait olmayan, kesinlikle ama kesinlikle bu dünyaya ait olmayan. Ama nedense kendisine bu dünyada yer etmiş olan. Zaten yolculuğum boyunca gördüklerim tamamen kendimi yaşadığım yerden çok ama çok uzaklarda hissettirdi. Bunun yanında tamamen yabancı olduğum bir ortamda olduğumu da. Özellikle içinde kollarımı inançla attığım deniz bende nedense Tanrı'ya biraz daha yakın, onun öğretilerine biraz daha sıcak olmamı sağladı. Şu anda üzerinde yürüdüğüm yollar ve tüm haşmetiyle uzanan dağ da aynı etkiyi yaratmaktalar. İçimde yolculuğun başından beri bulunan enerjiyse git gide daha da çok artıyor. Kalbimin gittikçe daha da ısındığını hissediyorum. Sanırım gerçekten çok yakınım o aradığım şeye. Heyecanım bunu düşündükçe daha da artıyor. Bir an önce kavuşmak istiyorum o şeye, henüz ne olduğunu kestiremediğim o şeye. Müzik gittikçe anlaşılır olmakta, notalar bir bir geçiyor önce kulaklarımın sonra kafamın içinden. En sonunda hepsi kalbimin en uç köşelerine kadar doluyor. Ayaklarımdaki yorgunluğu hissetmiyorum, sanki kendi kendilerine gidiyorlar. Emirlerimden tamamen bağımsızlar. O kırmızı kuş benmişim de öylesine uçuyormuşum gibi Tanrı'nın bu en güzel mekanında...

Hemen ilerde zemin renk değiştiriyor, koyu bir kırmızı hakim oluyor etrafa. Sabırsızlanıyorum oraya doğru gitmekten, içimdeki kuş artık zapt edemiyorum. Kırmızı öylesine işlemiş ki sanki dünyadaki tüm

bülbüller kalplerine birer iğne batırarak içlerindeki tüm yaşam sevinçlerini dökmüşler gibi. Ya da cennet bahçesinin tüm gülleri birleşip cennetten daha iddialı bir bahçe oluşturmaya çalışmış gibi. Aklımın yerinden yavaş yavaş oynadığını hissediyorum, beynim bir kavanozun içindeymişçesine kontrolsüz bir şekilde kafamın içinde sallanmakta. Bıraksam birazdan ruhumla beraber akıp gidecek. O kırmızı zemine doğru ilerliyorum kararlı bir şekilde, aradığım şeyin orada olduğunun bilincinde. Çünkü şarkı artık tamamen anlaşılır durumda, belki sadece benim için böyle çünkü sözleri benim yolculuğumu anlatıyor. Doğru yolda olduğumu artık tüm cesaretimi toplayıp beni bekleyen şeye odaklanmamı, ona sahip çıkmamı söylüyor. Denileni yapıyorum, adım adım ilerliyorum kırmızı zeminde. Hafif bir tepe var önümde, tepenin ucundaysa bir çukur var gibi. Heyecanım hat safhada, yaklaşıyorum tepenin ucuna doğru, şarkı duyulmaz hale geliyor, artık ben şarkı haline geliyorum, notaların birbiri ardından özgürce akması gibi ben de zamanın içinde kayıp gidiyorum. Gerçekten tepenin ucunda bir çukur var, şarkı tam bu noktada tüm vücudumu ele geçiriyor, ne yapacağımı bilemez bir şekilde bırakıyorum kendimi. Burası yolculuğumun sonu, içindeki heyecan artık akıl almaz büyük bir mutluluğa ve huzura dönüşüyor, kırmızı kanatlarımı açıyorum göğe doğru; notaları kanatlarımın altına alıyorum. Çukurdan mavi bir ışık huzmesi ince bir işleme gibi yayılıyor, çevresinde dönüyorum, sanki yıllardır bu anı beklemiğim gibi, ruhum da o mavi ışığa eşlik ediyor onunla beraber dans etmeye başlıyor, kendimden geçmiş bir şekilde havada süzölmeye devam ediyorum. Artık bedenim değersiz bir şekilde; kendimi o kaynaktan gelen mavi ışığa bırakıyorum, benim yerim artık bundan sonra burası, bu mavi ışık. Tüm gökyüzü etrafımda dönmeye başlıyor, etraftaki tüm cisimler kapılıyor bu dönüşe, her şey o mavi ışıkla ruhum arasındaki dansa kapılıyor. Tüm dünya, evren, kâinat tek bir müziğin eşliğinde bizim etrafımızda dönüyor. Mavi ışıkla beraber o çukurdan içeri çekiliyoruz, kaynağın tam merkezine doğru. Benliğimi tamamen yitiriyorum, ben artık ben değilim, mutlak siyahın içinde, mutlak sessizlikle beraber kayboluyorum mavi ışıkla beraber o kaynağın derinliklerinde, tüm her şeyi ardımda bırakarak, her şey tüm kainatta bir nokta haline dönüşerek, tüm her şey biz olurken.

***

08.04.2010

İçimden geçen ılık duygular sadece baharla ilgili değil. Yüzüne her baktığımda bu duygularım daha da ısınıyor, seninle geçirdiğim her vakit bu duygulara yenisini ekliyor. Seni düşünerek dinlediğim her şarkı içimden geçen bu duyguları kanıtlayan nağmeler oluyor. Herhalde şu an bütün bunları en güçlü şekilde hissedebildiğim bir an. Çünkü hem seni görebiliyorum, hem seni düşünerek şarkı dinliyorum, senin sesini dinliyorum... Eminim senden geliyor bu enerji, gecenin bu vaktinde, gözümden uyku damlarken hala seni düşünmek, seninle ilgili bir şeyler yapmak çok ama çok güzel. Ne bileyim en azından şu an için bir işle uğraşmaktayım ve bir de buna bu şeylerin seninle ilgili olması eklenince tarifi anlatılmaz bir vicdan rahatlığı ve mutluluk duyuyorum. Kelimelerin en güzelini seçmeye çalışmak, hoşuna gidecek şeyleri söylemeye uğraşmak, çok yüce çabalarımı gibi geliyor., bilmiyorum. En nihayetinde sen okuyacağım için bu satırları, senin yüzündeki mutluluğu düşünüp yazmak galiba bunu hissettiriyor.

...Canım sevgilim seni çok seviyorum. Bugün beni o kadar mutlu ettin ki! Yine her zamanki gibi... Şu an mışıl mışıl, tatlı tatlı uyuyorsun. Ah fedakar sevgilim benim sana borcumu nasıl öderim...

Ah canım sevgilim, şu an kendimi nasıl hissediyorum tahmin bile edemezsin, sen nasıl bir insansın, nasıl içinde tutuyorsun böyle bir şeyi. Ne büyük bir kalbin var öyle. Buraya ne yazmak için oturdum, neyle karşılaştım. Aslında bu biraz yanlış bir tabir oldu, çünkü zaten seninle ilgili bir şey yazmak için oturdum ve senin yazını okudum. Şimdi böyle yaşadığım anları kelimelere dökünce basit şeylermiş gibi geliyor ama değil. Ne mutlu ki bana değil. Sen de beni o kadar mutlu kılıyorsun ki tahmin bile edemezsin. Ah canım benim, neyse eminim sen de en az benim kadar mutlusundur şimdi. Benim hissettiğim duyguları hissediyorsundur canım sevgilim. Gerçekten kelimelerin gücünü çok fazla zorlamak lazım seni anlatabilmek için, senin güzelliğini, senin hayat dolu olmanı... Sanırım böyle çok güzel oldu, benim bir şeyler anlatmaya çabalamam, sonrasında senin böyle şirin şirin şeyler yazman, sonra bir anda benim karşıma çıkman. Canım benim ben de sana çok ama çok teşekkür ediyorum, merak etme varlığın her zaman yokluğunun borcunu ödeyecek, aslında benim için böyle bir borç söz konusu değil ama neyse... Seni çok seviyorum, bir tanecik Burcum benim.

10.04.2010

Hayatın içinde bazı anların kıymetini bilip, o küçük anlardaki zevki çıkarmak, galiba ileriye daha umutla bakmak için, yapılacaklar adına enerji toplamak için yapılması gereken yegâne hareket. Yoksa hiçbir şekilde daha fazlasını başaramazsın. Çünkü insan bu; belli bir yerden sonra durmak zorunda, eğer ki durmazsa kaybetmek kaçınılmaz olacaktır. Sonuçta hepimiz insanız, dediği gibi şarkının, hesaplar yapar ve devamlı kurarız; bunu her insan yapar. Ama en nihayetinde hedefine sadece o işe azimle başlamış, o yolda sonuna kadar enerjisini muhafaza etmiş kişiler ulaşacaktır. Maalesef etrafımda benim bu baş koyduğum yola saygı gösteren, emeğime saygı gösteren az kişi görüyorum, bu da benim canı haliyle fazlaca sıkıyor. Tamam, belki herkesten aynı şey beklenemez ancak ne de olsa arkadaş diyorsa bir insan kendisine her türlü desteğini sakınmamalıdır. Çok şey beklediğim insanlardan bu desteği göremek üzücü olduğu kadar, hiç ummadığım insanlardan da bu desteği görmek oldukça şaşırtıcı. Belki bu da hayatın garip oyunlarından birisidir. Neyse sözü fazla uzatmaya gerek yok bu hususta, artık bir yola baş koymuş bulunmaktayım ve o yolda bana destek verenleri görebiliyorum. Uzaktan bakmayı yeğleyip sadece eleştirmekten, dalga geçmekten başka bir şeyi olmayanları da görüyorum. Oyunun kurallarını bilip de hala daha buna inat etmek, bunu uyan insanları tiye almak son derece ilginç ve de anlamsız. Koyduğum hedeflerden sonuna kadar eminim, evet şarkı bir yerde doğru söylüyor ama bir yerde eksik maalesef. Bu yolda hiçbir zaman yanılmayacağımdan eminim, belki çok fazla zorluk çekebilirim, çok fazla olumsuz şeyle karşılaşabilirim, ancak eminim ki sen her zaman benim yanımda, elini bana destek olmak için uzatmış olacaksın. Bundan dolayı çok umutluyum gelecek açısından, yapacaklarım açısından, olacaklar açısından, beni bu zamana kadar hep desteklediğin için, aldığım kararlara hep saygı gösterdiğin için sana çok teşekkür ediyorum. Bundan sonra da aynı şekilde yanımda olacağını bildiğimden dolayı yine teşekkür ediyorum, umarım bundan sonraki süreçte desteğini umduğum kişiler de desteklerini gösterirler, beni bu yazdıklarımından dolayı pişman ederler; ancak hiç ama hiç umudum yok bu konuda, belki de umutsuz olduğum tek konuda.

BEN KİMİM

Hızlandırdığı adımlarını insanların arasından zorlukla geçiriyordu. Sanki herkes bir engel, herkes önündeki yola çıkmış bir zorluktu. Kafasındakileri gerçekleştirmek için gerekli gücü sürekli olarak içinden almaya çalışırlar gibi bir hali vardı. Hızlı hızlı yürüyordu kalabalığın içinde, elinde sigarasıyla, düşünceli. Bu kadar kolay mıydı, bu kadar ucuz muydu insanları yermek, onların kalplerini kırmak, anlamıyordu. Kendisi bu kadar dikkat ederken her şeye, söylediği her cümlenin sonunu düşünmeye çalışırken, insanların ağzına geleni pervasızca söylemesi hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. Bir sigara daha yaktı, diğerini çöpe atar atmaz. Bu yolda yalnız mıydı, bilmiyordu. Aslında olaya bu kadar klişe yerden de yaklaşmak istemiyordu; ama bir şekilde bu klişeler bir yerde kendilerini kanıtlıyordu. Sırt çantası git gide zorluk çıkarıyordu ona, sanki bütün bu sıkıntılar yetmezmiş gibi, ne anlama geldiklerini biraz daha vurgulamak istercesine içindeki kitaplar daha da ağırlaşıyordu. Güneş her zamanki gibi ışıklarını bu soğuk bahar gününde puslu şehrin sokaklarının arasından gönderiyordu. Montunun önünü açmıştı, soğuğu ciğerlerinde hissetmek istiyordu; ama sigara da tam tersi etkiyle ciğerlerini kavurup duruyordu. Belki biraz nefes alsınlar diye de açmış olabilirdi. Lakin şu anda bunun pek bir önemi yoktu, yaşadıklarını, yaptıklarını, gördüklerini düşünüyor, içinden haykırmak geliyor ama susmak zorunda kalıyordu. Kulaklığının içinden bir melodi geçti, kendisini anlatan sözlerle beraber, bu durum göz pınarlarının daha da hassaslaşmasına neden oldu, ancak hayat işte, tüm rutinliğiyle devam ediyordu. Böyle şeylerle ilgilenmek, onda hasar dışında bir şey bırakmazdı, hedefine odaklanmalıydı. Sorumlulukları vardı, onları halletmesi gerekiyordu.

Okuldan içeri girdi, sigarasını hemen girmeden önce kapının eşiğine doğru fırlattı, yine aynı insanlarla, aynı hocaların önünde, aynı sıraların üstünde tüm gününü geçirecekti. Geçirmeliydi, her ne olursa olsun bunlardı hedefine ulaşması için açması gerektiği kapılar. Yine aynı boş rutinlikte, belki bir iki kelime yeni bir şey öğrenmek, birkaç dostla biraz vakit geçirmek, biraz olsun kafayı rahatlatmak. Bu kadardı işte burada yaşayacağı, buradan alacağı. İçindeki fırtınalara dindirecek bir yer değildi burası, sadece ama sadece önemli bir mihenk taşıydı. Birçokları

gelip geçmişti aynı yerden daha önce, önemli olan buradan çıkınca ne yaptığıydı, işte o zaman belli olacaktı hedeflerinde gösterdiği başarı veya başarısızlık. Telefonunu çıkardı saate bakmak için derse girmeden önce. Yine aynı gözlerle karşılaştı, aynı sevgiyle bakan, büyük bir özlemlerle onu bekleyen. İçinde bir burukluk duydu. Burada olsaydı dedi, burada olsaydı da... Cebine atıp telefonu derse girdi. Moral bozacak bir Şey söz konusu değildi. Kafasını derse odaklayıp, beynine girmeye çalışan bilgi akışını rahat bıraktı...

Bir çırpıda geçmişti günü her zamanki gibi, konuşmaya değmeyecek bir sürü gereksiz ayrıntı, dönüş yolunda onu göreceğinden dolayı duyduğu huzursuz biten günlerin en güzel anlariydı belki de. Ama işte bırakmıyorlardı peşini, konuşmalar, can sıkıcı konuşmalar, anlamadan, dinlemeden, tartmadan söylenen sözler, bencilce, yaralamak dışında bir amacı olmayan sözler. Yokuş aşağı denize doğru yuvarlanıp gitmek istiyordu, en çabuk öyle ulaşacaktı, belki de aklı o kadar dönecekti ki bunları düşünmeye hiç mi hiç fırsat kalmayacaktı. Telefonuna baktı tekrar, gün içinde defalarca kez yaptığı gibi, az kalmıştı, vakit daralıyordu kendisini geri döndürecek Şeye binmek için. Şehrin en güzel noktalarından birinde onu bekleyen Şeye binmek için. Adımlarını hızlandırdı, kuşlarla yarışircasına, kulağındaki müziğin ritmine kendini bırakarak, aklındaki geride bırakarak yrd. Kimseye hesap vermeyecekti, herksinin hayatı kendineydi ve başkaları başkalarının kendilerini düşündüğünden daha fazla düşünmeyecekti.

Denizin üstünde salınmakta, kendisini götürecek Şeye bindi, içinde aynı umutsuzluğu paylaşan insanlarla beraber. Hepsisi de kck dünyalarının içinde sıkışmış, orada alacakları verecekleri olan, minik insanlardı. Monotonluğa kapılmış ve bu iğrenç düzenin birer kuklası olmuşlardı. Hiçbiri birbiri adına iyi Şeyler istemeyen bu toplulukta bir yer edindi kendine. Onlardan biri asla olmayacaktı, kendisine bu misyonu yüklemişti, çok çalışacaktı bu uğurda. Takım elbiselerinin, gömleklerinin içinde kaybolmuş ruhlara acıyordu içinden, kendisi asla böyle iğrenç bir Şeye dnşmeyecekti. Kimse önüne set ekemeyecekti düşündüklerinin, herkes kendi kk dünyasında kaybolup gidecekti. zlmek, başkaları adına acı çekmek artık yoktu onun için, Şarkı almaya hala devam

ediyordu, o da destekliyordu bu düşündüklerini, sanki kendisi söylüyordu şarkıyı. Yolculuğunun bitmesini beklemeyle başladı umut dolu yüreğiyle.

Kapılar açılınca herkes birbirini saygısızca ezerek rutin dünyalarına dönüyordu. Zaman çok azalmıştı, onu ayakta tutan varlıkla buluşmak için. Bu kadar insanın içinden bir melek gibi karşısına çıkacaktı, ıslıl ıslıl gözleriyle kalbini aydınlatacaktı. Tekrar telefonuna baktı saatini kontrol etmek için, çok yakınındaydı o gözler, onlar da öyle söylüyordu. Adımlarını büyük bir umutla attı ileriye doğru, kafasındaki tüm leş kargalarını defederek, tüm hepsinin leşini kendi elleriyle temizleyerek. Bu umutsuz, vasıfsız ve gereksiz insanların içinde ulaşacaktı o meleğe ve kimse bunu bilemeyecekti, kendi sınırlı zekâlarının içinde kıvranıp buna da bir yorum da bulunacaklardı. Ama artık o bunları umursamıyordu. Kıyıya vuran dalgalara eşlik edercesine bir harmoniyle attı adımlarını ona doğru, sevdiğine doğru.

Bir anda çevresindeki tüm insanlar yok oluvermişti, ya da onun için değersiz hale gelmişlerdi. O kadar insanın içinden seçilebiliyordu, gözleri dosdoğru gözleriyle kesiyordu, o da ona bakıyordu tüm içtenliğiyle, tüm samimiyetiyle, tüm sevgisiyle, tüm aşkıyla. Melek yine kanatlarını açmış ona doğru süzülüyordu, içindeki tüm yaşam pınarları harekete geçmişti, kaldıkları yerden çağlamaya başlamışlardı. Adımları artık meleğin çekim etkisine kapılmış gidiyorlardı. Tüm güzelliğiyle güneş son yalınlarını da şehrin üstüne gönderirken melek yanına kadar geldi, günün en güzel zamanında en güzel görüntüyle karşı karşıyaydı işte. Ellerini uzattı meleğin ellerine doğru, yüzündeki tebessümü öptü defalarca, çekti içine burcu burcu kokan hayat neşesini. Işıl ışıl parlıyordu gözleri batan güneşe nazire yaparcasına, tüm her şey durmuştu çevresinde, her şey geride kalmıştı artık. Güzel birkaç anlık da olsa sıkıntılar geride kalmıştı artık, söylenenler, can acıtanlar, kalp kıranlar çok geride kalmışlardı, içinde sadece sevdiğinin aşkı vardı. Başka hiçbir şeyi düşünmüyordu, başka hiçbir şey düşünmek de hissetmüyordu. Kendini meleğin kollarına bıraktı büyük bir huzur içinde, büyük bir mutluluk içinde, kendisini alıp çok uzak diyarlara götürmesi için.

***

11 / 12.04.2010

Telefonun diğ er ucunda bir ses, bulunduğ um yerden metrelerce uzakta bir yerden gelen ses. Telefon kablolarıyla veya çeş itli dalgalarla mucizevi bir şekilde gelen bir ses. Ç ıktığı yerden sıcaklığını hiçbir şekilde kaybetmeden havada sü zülüp kulağ ımda ç ınlayan bir ses ve kulağ ıma dü štüğ ü anda içimi ısıtan bir ses. Telefonun ucundan ç ıktığı anda ete kemiğ e bürünen hatta bir meleğ e dönü ş en bir ses. Hayatıma ış ık olacak kadar aydınlık bir ses...

Galiba çok tekrarladım ses kelimesini, aslında daha birçok şey bulabilirim bu sesle ilgili sıfatlar veya tabirler ama fazla uzatmamak lazım. Bu sıkıntılı halimde bana mutluluk veren bir şey, çok ilginç. O kadar mesafe olmasına rağmen çıkacak herhangi bir ton, söylenen kelimenin sadece bana söylenmesi oldukça ilginç, hala daha ayrımları varamadığım bir konu. Ama ne olursa olsun çok güzel bir şey. Özellikle o duyduğ um sesin şu an dinlediğ im melodilere karış ması, olaya biraz masalsı bir hava katıyor, yani sadece masal kitaplarında olabilecek kadar güzel ve mutlu bir hikaye, bir an. Bu satırlar devam ettikçe içimdeki hisler de aynı oranda artıyor hatta belki daha fazla. Kimi zaman bu durum dayanılmaz bir hal alıyor; ancak hoşuma giden tarafı da bu. O ış ıkla, o heyecanla durmadan üretmek. Özellikle son birkaç gündür içimdeki yazma ve üretme isteğ i oldukça arttı, sebebini bilmiyorum. Belki artık yazma konusunda ilk eşiğ i atlamış olmam ya da içimdeki özlemin giderek artması ya da içimdeki sevginin boyutlarını anlatmaya çalışırken o boyutların çok büyük olduğunu kavramam. Hepsisi de olabilir tabii bunların. Yalnız hepsi en nihayetinde tek bir şeye bağlanıyor. Yüzündeki tebessümü hissedebiliyorum, zaten yazdığım her kelimededen sonra bu tebessümü hissediyorum ki bu da bana yazma konusunda daha da fazla ş evk veriyor. Aynı tebessüm benim de yüzümd e var. Duyduğ um sesine karış an müziğ e kapılarak bir şeyler yazmaya çalışmak, sanırım oldukça güzel bir iş şu an benim için. Bugünlük bu kadar yazmam gerekiyor galiba, malum hayat hala devam ediyor, tüm koşuşturmacıyla. Enerjimin ileriki günlere de kalması lazım tabii olarak. Biten günün ardından senin sesinle uykuya dalmak biten bir şey için iyi bir final, her günümüzün böyle olması dileğiyle...